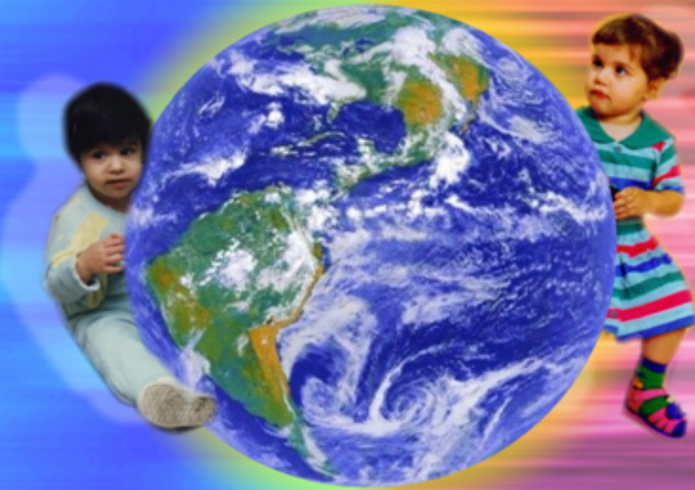

Brátán Erzsébet
Testközelből IV.

Az indigótól a szivárványig

Testközelből IV. Az indigótól a szivárványig

Brátán Erzsébet

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Előszó

Kedves olvasó!

Talán azt kiáltod e könyv láttán: „Jaj, ne már megint az indigók?” Viszont meglehet, azt kérdezed: „Mit jelent az, hogy indigógyerek?”

Bevallom, én is ódzkodtam a témától, már nem akartam vele foglalkozni, úgy voltam vele, mindenki olyan, amilyen... sőt, örültem, hogy személyesen nekem már jobb, talán túl vagyok rajta, de megtalált a feladat... nem véletlenül, hiszen különösebben még nem mélyültem el benne. Mindenki azt tanítja, amit neki kell megtanulnia, tehát igazából még van vele dolgom, bizonyára ennek élet is érdemes kifuttatnom.

Ma az indigógyerek téma már lassan lefutóban van, kár, hogy hozzánk csak mostanában ért el a hírük, amikor már újabb csodálatos gyermekek érkeztek közénk, viszont ha kutatásba kezdünk, rengeteg információt találhatunk erről akár az interneten, akár bármelyik könyvesboltban. Ennek ellenére elég nagy fába vágtam a fejszém, mikor eldöntöttem, hogy felkérésre megpróbálom összegyűjteni az indigó-, a kristály- a gyémánt, és a szivárványgyerekek legfőbb jellemzőit, különbségeit, hasonlóságait, feladatait, valamint időbeli megjelenésüket. Különösen azért, mert ezen információk bárhol elérhetőek az interneten és az indigó fórumokon, melyek nem kisebb szerzők tollából és megfigyeléséből származnak, mint Dr. Doreen Virtue, Nancy Ann Tappe, Jan Tober, Lee Carroll, Sylvie Simon, vagy Carolina Hehenkamp. Azt hiszem, a témában az ő könyveik a legnépszerűbbek, és bármelyik könyvesboltban beszerezhetőek. Akit bővebben is érdekelnek a kutatások, forgassa sűrűn az említett műveket.

Azon morfondíroztam, utánuk mit tudnék én még hozzátenni?

Aztán bevillant...

Saját megéléseket! Hétköznapi szemmel, testközelből, több oldalról is megvilágítva...

Ebben a könyvben a főbb ismertetőkön kívül inkább arról írok, mit éltem át, mint egy nem túl elfogadó szülő, ezzel párhuzamosan, mint pedagógus mire megértettem, mi történik az új kor küszöbén saját és mások gyermekeivel.

Ebbéli kutakodásomnak köszönhetem, hogy a rokonságban is felismertem az indigókat, és rájöttem, vannak kristály- és gyémántgyermekek is.

Nem mondom, hogy könnyű lenne valakiről biztonsággal megállapítani, beletartozik-e bármely csoportosításba. Különösen azért, mert véleményem szerint nem kellene kategorizálni, hisz mindenki egy külön személyiség, egyedi és egyéni nevelést igényel, akár elfogadhatnánk olyannak is, amilyen, hiszen az lenne a normális, de ez a hétköznapiakban mégsem így történik. Még velem sem... Jómagam, aki azt hittem, hogy már ezen túl vagyok, és mindenkire képes vagyok úgy nézni, mint egy ma született báránkyára, szinte minden írásomban csoportosítok. Sőt, nem csak hogy csoportosítok, hanem még könyvet is írok

abból, ki milyen helyzetre, hogyan reagál. Általában legnagyobbbész három-négyféle reakciót mutatnak az emberek a megdöbbentő hírekre, annak ellenére, hogy mindenki egy picit más...

Ha valaki nem követi a tömegeket, máris keressük ennek az okát, pedig az embernek vannak önálló feladatai, saját célja, karmája, belső hangja, vagy felsőbb énje (nevezd, aminek akarod, de a hangot nem tagadhatja senki), akinek az utasításait illik követnie, hiszen ezért született a Földre, különben „nagy baj” lesz... büntetlenül nem nyomhatja el önmagát, eredendő önvalóját!

Erre szintén jó példával szolgálhatok, hiszen mindig „jó” voltam, szót fogadtam, követtem mások utasításait, hogy nekik jó legyen, senkinek és semminek éreztem magam, bocsánat, hogy élek, saját belső hangomat, vágyaimat pedig mélyen elnyomtam! Háttérbe szorítottam önmagam, falakat építettem...

Majdnem az életembe került...

Most tekintsünk el attól, hogy nem érdemes kategorizálni és lássuk, miért született ez a könyv!

Az indigógyerekek létezését munkám és életem során magam is megtapasztaltam, legfőbb jellemzőiket összegyűjtöttem, az összefüggések könnyebb érthetősége kedvéért a „Minden mindennel összefügg” című írásom után a „Melyik életkorhoz milyen fejlődési fokozatok társíthatók?” következik, szó lesz az auráról, a csakrákról, a korszakokról és csak utána térek rá a különleges gyermekek ismertetőjére, majd némi saját példa színesíti a palettát, melyben azt igyekszem bemutatni, mit élhet át az olyan szülő, aki nem tudja, hogy indigógyermek van és csak a problémákat veszi észre.

Talán eme elmélkedés hozzásegít minket ahhoz, hogy jobban megértsük, elfogadjuk, megköszönjük a létezésüket, segítsük a munkájukat, tanuljunk tőlük és feltételek nélkül szeressük őket.

Köszönöm, ha olvassátok!

A szerző

Honnan ered az indigó elnevezés?

Bizonyára mindenki tapasztalta, hogy a mai gyermekek picit másabbak, mint a régebbiek, különösen egy-egy rétegük, bár ez betudható annak is, hogy mi is másképp állunk hozzájuk, vagy pedig annak, hogy folyamatosan változik a világ, s benne minden és mindenki, „változnak az idők, változnak az emberek”. Ám ne feledjük, őseink rólunk is ezt mondták! Azaz a mai gyerekek mindig másabbak voltak! Például amikor pályafutásom kezdtem, egészen mások voltak a gyermekek, mint amikor befejeztem, pedig csupán huszonöt év telt el a két időpont között... megélhettem a változást...

Szerintem senkit nem lehet semmilyen mindenkire ráhúzható standard kategóriába sorolni, mindenki külön egyéniség, mégis, még ma is dobozolunk. Ez pedig nem új keletű dolog, mert már őseink is igyekeztek többféle csoportba rendezni az embereket. Gondolok itt például az állatövi jegyekre, melyek minden kultúrában fellelhetőek. Kínai, egyiptomi, indiai, európai horoszkópok az asztrológia jegyében, stb. Ezek a születési évek, hónapok, hetek, napok, órák, percek, s ezeken keresztül a csillagok állása szerint igyekeztek felállítani olyan csoportokat, amelyekben van némi igazság, de általánosságban mindenkire mégsem húzható rá. Az ember jellege és tulajdonsága valóban függ a csillagok állásától is, mert minden mindenre kihat, de mindenki saját küldetéssel érkezik, közben hat rá a környezete, valamint saját értelme, személyisége, sőt még a szabad akarata is, és bár rendkívül hasonlóak vagyunk, mégis egy picit valamiben mások. Egyedi EGY-ÉN-ek végtelen EGY-ségben, a határtalan Mindenségben...

Minden társadalomban léteztek olyanok, akik kitűntek a sorból, nem illeszkedtek be a közösségekbe, akiket öntörvényűnek, kezelhetetlennek, esetleg nevelhetetlennek tituláltak. S noha mindig az ilyen különcöknek köszönhattük az újat, a reformokat, a legjobb ötleteket, a felfedezéseket, akik nem riadtak vissza semmitől, nem törődtek bele a meglévő magyarázatokba, mégis igyekeztek őket besorolni valahová. Pedig vakmerőségüknek, félelem mentességüknek rendkívüli eredményeik voltak, bár jó néhányan az életükkel fizettek az elveikért, amikről később kiderült, igazak voltak.

Manapság sincs ez másképp, aki nem illeszkedik be, már kora gyermekkorban rásütnek egy bélyeget: hiperaktív, tanulási- esetleg magatartás zavaros. Egyszerűen irányítani akarjuk őket, vagy uralmunk alá hajtani, önmagunk képére formálni, uniformizálni, hogy beilleszkedjen a tömegbe és kevesebb baj legyen vele, de mindenképpen meg akarjuk változtatni a jellemüket, s ezzel együtt egész küldetésüket elnyomni. Nem egyszer gyógyszeres- vagy egyéb kezelést is alkalmaznak, hogy lenyugodjanak és hasonlóvá váljanak a többiekhez, de hogy az ilyen gyermek, a szülője legnagyobb bánatára (és szégyenére) bizonyára megjárta a nevelési tanácsadókat, a tanulási képességvizsgálókat, valamint a pszichológusok rendelőit, az biztos. Bár nem a tanítók kedvencei az effajta gyermekek, pontosan az ellenálló viselkedésük miatt, ám mégis egy életre szóló mély nyomot hagyhatnak maguk után, és az elfogadóbb pedagógusok tanulhatnak is tőlük. Néha érdekes meglátásaik vannak, új szemszögekre világítanak rá, ha hagyjuk őket kibontakozni.

A pedagógus, a szülő, a rokon, és persze a gyermek is mind-mind másképp éli meg, más szemszögből vizsgálja a kapcsolatait, a világot és a benne elfoglalt helyét. A szülők ilyen esetben olykor tétován állnak a problémának titulált helyzettel szemben, nem tudják, merre-kihez fordulhatnak tanácsért. A pedagógus a szülőre mutogat, a szülő a pedagógusra, a társadalomra, de leginkább kevesen értik, mi zajlik a világban, pláne egy indigó/hiperaktív/öntörvényű gyermek lelkében. Természetesen nehéz olyan szakembert találni, aki mindenkit megért és tanácsot is tud adni.

Évekig nem tudták hová sorolni egy bizonyos gyermekcsoport viselkedését, azt hitték, az új ifjú szülők képtelenek elbírnival velük, nem tudják megtanítani őket a rendre, félre nevelik, elkényeztetik csemetéjüket, majd egyre másra jelentek meg a spirituális könyvek, melyek ismertették, hogy az ilyen gyermekek milyen küldetésstudattal születtek a Földre. Nagyon változott a világ, az anyagias gondolkodás lassacskán beengedte a spirituális elveket is, miután egyre több médium teremtett kapcsolatot a nem látható világgal. A világegyetem számos szintből áll, és bőven vannak, akik képesek kommunikálni a felsőbb szintekkel is. Így jutott el hozzánk rengeteg információ, amit még ma sem mindenki képes elhinni.

Nem is olyan rég még csak az indigógyerekekről lehetett hallani, arról is csupán elvétve, a köztudatnak erről talán már van némi fogalma, ám még a tájékozottabbak is rendszerint idesorolják a legtöbb furcsa, vagy kezelhetetlen gyermeket, pedig több csoportra oszthatóak (még az indigók is). Gondolok itt a még alig-alig ismert újabb generációra, a gyémántgyermekre, pedig mellettük már közöttünk élnek a kristálygyermek is, miközben izgatott örömmel várhatjuk a szivárványgyermekeket. Nehezen jut/jutott el a köztudatba, hát még a hétköznapi iskolai nevelésbe a pusztán létezésük, nevelésük, egyáltalán a felismerhetőségük jegyei. Akik tudnak az indigókról, azok is legtöbbször egybemoszák a valóban kezelhetetlen, agresszív gyermekek csoportjával.

Az indigógyerekekről először Nancy Ann Tappe 1982-ben írt „Understanding Your life through colours, - Életünk megértése színek alapján” című könyve kapcsán hallottunk, az elnevezés tőle ered. (Ez nálunk még mindig nem túlismert mű...) Ő színek alapján rendezte csoportokba az embereket, a színeket pedig „látta” körülöttük, azaz az aurájukban. Ezt életszínnek nevezte el és rájött, hogy minden embernek van életszíne.

De vajon hogyan és miről ismerhetjük fel őket, vajon mi a hasonlóság és a különbözőség a fenti csoportok között?

Erre kerestem a válaszokat!

Ez a könyv a hetes szám bővületében született, hiszen ezzel kapcsolatos sok dolog, a minden mindennel összefügg című írásomban magam is ecseteltem a színek (szivárvány), az energiaközpontok és a hormonok (biokémia) közötti fantasztikus összefüggést, nem beszélve arról, hogy az emberi élet is felosztható ilyen szakaszokra. Megérttem, hogy a korszakok is besorolhatóak ebbe a hét fázisra, de ha ez így van, akkor nem maradhat ki belőle egyetlen fejlődési fokozat sem.

Azt olvastam, hogy minden nemzedék felnőtt éveit társíthatók egy-egy adott témakörhöz, és az annak megfelelő csakrához, energiához, színhez. Gondolom, adott korszakban túlsúlyba kerülhetnek a hasonló színű aurájú, temperamentumú emberek, ám a természet

egyensúlyra törekszik, és emellett jelen vannak a többi szín képviselői is. Ha belegondolunk, lehet benne némi igazság. Szerintem az indigók is léteztek mindig, hogy ezt mikor fedeztük fel, ébredtünk rá az már egy más kérdés, gondoljunk csak a negyven-ötvenéves indigókra, akiknek még erősebb harcot kellett vívniuk saját igazukért, vagy azért, hogy elfogadtassák magukat és felismertessék elveik helyességét, leromboljanak némi kőkemény falat...

Korszakok

A negyvenes-ötvenes évek, a második világháború után született nemzedék színe (korszaka) a vörös (gyökércsakra), számukra a fő kérdés a biztonság volt.

A hatvanas-hetvenes évek fiataljait a fizikai élvezetek felfedezése érdekelte, őket a narancsszínű energiaközponttal (szakrális/szex csakra) hozták összefüggésbe. (Szexuális forradalom) – érdekesség, hogy egy auraszoma tanár nálam éppen a narancssárga életszintet állapította meg, melynek ellensúlya a kék, és pont az a kedvenc színem...

A nyolcvanas évek ifjai a sárga energiaközponthoz (napfonat csakra) kapcsolódtak, őket leginkább a hatalom megszerzése foglalkoztatta. A nők ekkoriban kezdtek férfiasan viselkedni, öltözködni, élni, talán épp ekkor tetőzött a női emancipáció, a női egyenjogúság kivívása.

A kilencvenes évek spirituális forradalmának köszönhetően nagyot fordult a világ kereke, ekkor egyre inkább nyitottak a materializmustól a szellemvilág felé, nem véletlen terjedt el annyira a spirituális irodalom és az emberekben újból életre kelt az okkult jelenségek iránti érdeklődés. A hatodik csakra, a harmadik szemként ismert energiaközpont, színe az indigó. Az ekkor született gyermekek roppant erős spirituális képességekkel, művészi adottságokkal rendelkeznek.

A kilencvenes évek második felétől a koronacsakra gyermekei érkeznek közénk, a kristálygyermekek...

Ez a magyarázat számomra azért érdekes, mert kimaradt belőle a szívcsakra és a torokcsakra időszaka. Tehát nem voltak zöldek és kékek? Nem éltek közöttünk feltétel nélkül mindenkit szeretők és a szókimondó kékek? Átléptünk két fejlődési fokozatot is, vagy ez a korszak túl gyorsan elmúlt, egy-két év alatt?

S ha ezt tényként elfogadjuk, akkor éppen most éljük a koronacsakra időszakát.

Az aura

Az aura energiatér, amely mindent körülvesz, legyen az élő, vagy élettelennek vélt dolog. Az élő szervezetek atomjainak magasabb a rezgése, ezért a növények, az állatok és az emberek energiatere könnyebben érzékelhető. Régmúlt korokban az emberek még látták az aurát, ezért ezt fénylő aranyszínű glóriával ábrázolták.

Az aura fő feladata, hogy védje a fizikai és az energiatestet (asztráلتestet), valamint energiatartalékként szolgál, amelyet szükség esetén az ember felhasználhat.

Az egészséges ember aurája tojásdad alakú, a kiterjedése kb. 1,5 - 3 méter, ám a gyógyítóknak, mestereknek ettől jóval nagyobb is lehet.

Ezt a hétköznapi nyelvben személyes térnek hívjuk. Ugye éreztétek már, amikor valaki zavarta a személyes tereteket? Mert egy olyan ember lépett be az aurátokba, akinek a rezgése irritálta a ti rezgéseket. Ebből is látszik, ha két ember sokáig egymás auraterében tartózkodik, bizony hasonlónak kezdenek válni, mert a rezgések hatnak, kihatnak egymásra.

Az aura igen bonyolult energia- és információs rendszer, mely több réteggel rendelkezik. Ezek a rétegek hatnak egymásra és a fizikai testre is, amelyben a végbemenő változások azonnali fordulatot idéznek elő az aurában is. A színéből, a színárnyalataiból, a méretéből és alakjából az egészségre és az általános közérzetre lehet következtetni. A stressz, és egyéb érzelmi feszültségek csökkentik az aura kiterjedését, a gyenge auratér fogékonyabbá tesz a külső hatásokra. Bármilyen betegség, érzelmi vagy mentális kiegyensúlyozatlanság stb. Minden heves érzelmi reakció változást hoz létre az aura színében, alakjában vagy a sok közül valamelyik más jellemzőjében. A színek és azok erőssége határozottan változhat a nap folyamán attól függően, mi megy végbe az életben. Általában egy-két állandó jellegű színvibráció figyelhető meg benne, ezek arra az energiamintára utalnak, mely az egyén legfőbb jellemzője, ez az aura alapszíne, azaz az egyén életszíne. Minél inkább tudatában vagyunk ennek a folyamatnak, annál könnyebben tudjuk auránkat egyensúlyban tartani és védeni. A természettel való érintkezés tisztítja és kiegyensúlyozza az aurát, de energiát sugároznak a különféle kristályok, féldrágakövek, drágakövek is, amely rezgéseket az emberi szervezet könnyedén átveheti, hasznosíthatja, sőt nemcsak a természet, a kövek, hanem az állatok aurája is jó hatással van ránk.

Az aurát sokan képesek látni, érzékelni, van, aki a színeket is látja, van, aki csak a kisugárzást érzékeli, a kezdő auralátók általában csak a testet szorosan körülölelő legintenzívebb réteget látják. Az azonban biztos, hogy látni jóval könnyebb, mint a bonyolult rendszert értelmezni, mivel sokféle tényező lehet az összetevője: szín kavalkád, erősség, kiterjedés, stb. Sok múlik az árnyalat erősségén és az adott szín kapcsolatán más színekkel, de a szín összetétele is fontos.

Vörös - piros

A vörös a szivárvány első színe, a fénytörés által legkevésbé eltérített látható fény színe,

a három alapszín egyike.

A vörös a vér, az energia színe, jelzi az idegi és érzelmi állapotot.

Amikor a sötétvörös túlsúlyban van, és az egyén szeret vörös ruházatot viselni, akkor lehet ideges, nyugtalan állapotban, mely még saját személyiségének fejlődésére is veszélyes lehet. Óvatosan bánjunk azokkal, akiket szemmel láthatóan túl sok vörös vesz körül!

Aki vonzódik a vöröshöz, vagy sokkal többet használja ezt a színt, az azt is jelentheti, hogy túlságosan önző, érzelmileg bizonytalan.

A vörös összefügg az akaratereővel, a szimpatikus idegrendszer állapotával, és a szexuális összhanggal.

Jelenthet vágyat, kívánságot és sóvárgást is.